

Information about the author

М. Benić-Penava – Ph.D., Associate Professor of the Department of Economics and Business Economics of the University of Dubrovnik (7 Lapadska Obala, 20000, Dubrovnik, Croatia, e-mail: marija.benic-penava@unidu.hr).

Информация про автора

Марія Беніч-Пенава – доктор філософії, доцент кафедри економіки та бізнес-економіки Університету Дубровника (20000, Хорватія, м. Дубровник, Лападська набережна, 7, e-mail: marija.benic-penava@unidu.hr).

Информация об авторе

Мария Бенич-Пенава – доктор философии, доцент кафедры экономики и бизнес-экономики Университета Дубровника (20000, Хорватия, г. Дубровник, Лападская набережная, 7, e-mail: marija.benic-penava@unidu.hr).

*A double-blind
peer review has been held.*

*Стаття надійшла до ред.
19.04.2013 р.*

**ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНОГО ФІНАНСОВОГО
КОНТРОЛЮ**

УДК 34:336.1.072.2

Шевчук О. А.

Досліджено проблеми правового забезпечення державного фінансового контролю. Обґрунтовано, що відсутність законодавчо унормованої, єдиної, що не допускає різночитань, і зрозумілої термінології спричиняє ототожнення понять "контроль" і "аудит", "державний фінансовий контроль" і "бюджетний контроль" тощо, а відтак, викривлення повноважень органів контролю і результатів їх діяльності. Для забезпечення повноцінного та якісного правового забезпечення системи державного фінансового контролю необхідно поглиблювати різнопланові теоретичні дослідження з даної проблематики, вивчати позитивний зарубіжний досвід і критично аналізувати існуючу вітчизняну практику.

Ключові слова: державний фінансовий контроль, правове забезпечення державного фінансового контролю, правове регулювання, нормативно-правове забезпечення.

**ПРАВОВОЕ ОБЕСПЕЧЕНИЕ ГОСУДАРСТВЕННОГО ФИНАНСОВОГО
КОНТРОЛЯ**

УДК 34:336.1.072.2

Шевчук О. А.

Исследованы проблемы правового обеспечения государственного финансового контроля. Обосновано, что отсутствие законодательно нормированной, единой, не допускающей разночтений, и понятной терминологии приводит к отождествлению понятий "контроль" и "аудит", "государственный финансовый контроль" и "бюджетный контроль" и так далее, а значит, к искажению полномочий контролирующих органов и результатов их деятельности. Для обеспечения полноценного и качественного правового обеспечения системы государственного финансового контроля необходимо

углублять разноплановые теоретические исследования по данной проблематике, изучать положительный зарубежный опыт и анализировать существующую отечественную практику.

Ключевые слова: государственный финансовый контроль, правовое обеспечение государственного финансового контроля, правовое регулирование, нормативно-правовое обеспечение.

LEGAL SUPPORT OF THE STATE FINANCIAL CONTROL

UDC 34:336.1.072.2

O. Shevchuk

The paper examines the problem of legal support of the state financial control. It is substantiated that the lack of legally standardized, uniform, i.e. preventing confusion, and understandable terminology causes the identification of the concepts of "control" and "audit", "state financial control" and "budget control" etc., and thus the distortions of controlling bodies' authorities and the results of their activity. To ensure full and high-quality legal support of the system of financial control it is necessary to deepen the diverse theoretical research on this subject, learn positive foreign experience and critically analyze the existing national practice.

Keywords: state financial control, legal support of the state financial control, legal regulation, normative and legal support.

У розбудові системи державного фінансового контролю важливе місце належить її різноплановому й адекватному забезпеченню. Виходячи з цього, потрібно розглядати наукове, нормативно-правове, організаційно-методичне, інформаційно-аналітичне, кадрове, фінансове й матеріально-технологічне забезпечення, кожне з яких, по суті, є певним ресурсом, який уможливує здійснення контрольної діяльності. Причому кожен із зазначених різновидів забезпечення повинен бути підпорядкований певній меті, мати обґрунтовану структуру, базуватись на чітко визначених принципах, відповідати сьогodenним і перспективним потребам контролюючих органів. А відтак кожна із забезпечувальних підсистем системи державного фінансового контролю має перебувати під постійним моніторингом для своєчасного виявлення існуючих проблем, недоліків і невирішених питань і внесення (за потреби) необхідних коректив. Урахування цих вимог важливіше тому, що на сьогодні в економічній літературі відсутні усталені підходи до тлумачення окремих забезпечувальних підсистем системи державного фінансового контролю.

Проблематикою фінансового контролю в усіх його проявах займалися такі вітчизняні та зарубіжні вчені, як: О. Барановський, І. Басанцов, В. Бурцев, Н. Виговська, Г. Дмитренко, В. Родіонова, С. Рябужін, В. Симоненко, С. Степашин, І. Стефанюк, М. Столяров, І. Чугунов, Н. Шевченко, В. Шевчук, С. Шохін та ін.

На сьогодні у фінансово-правовій науці розроблені певні теоретичні засади правового регулювання суспільних відносин, що виникають у сфері фінансового контролю. Однак у сфері нормативно-правового забезпечення державного фінансового контролю та правозастосовній практиці в Україні існують певні проблеми, що вимагає поглиблених теоретичних досліджень даної проблематики та вживання конкретних заходів для поліпшення ситуації в цій сфері.

Мета статті полягає в дослідженні правового забезпечення системи державного фінансового контролю та розробці пропозицій з його удосконалення.

Процеси, що відбуваються у сфері державного фінансового контролю, різні за своєю природою і неоднозначно, а часом суперечливо впливають на формування його системи. Основна особливість таких процесів останніх років полягає в тому, що вони мають переважно не самостійний, а похідний характер, зумовлені не стільки природою контролю як функції управління суспільними фінансами і стратегією його посилення, скільки потребами перетворень, здійснюваних у контрольованих сферах [1].

Н. Виговська розглядає елементний склад механізму державного фінансового контролю на основі використання системного підходу шляхом виділення обов'язкових структурних елементів (мета, контролюючий суб'єкт, підконтрольний суб'єкт, предмет, кадрове, нормативно-правове, методологічне, організаційне, інформаційно-комунікаційне, технічне та наукове забезпечення) з метою подальшого вдосконалення системи фінансового контролю в Україні [2].

Шевченко Н. В. на підставі дослідження нормативно-правової, інформаційної, організаційної, кадрової складових механізму оцінки ефективності існуючої системи державного фінансового контролю в Україні визначила перелік основних проблем за кожною з цих складових [3]:

невпорядкованість нормативно-правової бази та ієрархії розподілу функцій і повноважень суб'єктів контролю; низька фінансова культура об'єктів контролю, незначні розміри відшкодування завданих державі збитків, нерациональна структура видів ДФК – в Україні 5 % контрольних заходів входять до групи заходів попереднього контролю, 10 % – поточного, 85 % – наступного; низький рівень персональної відповідальності суб'єктів та об'єктів контролю.

Проведене нею дослідження існуючого механізму здійснення фінансово-господарського аудиту в бюджетній сфері виявило цілий ряд системних недоліків, основними з яких вона вважає його невідповідність принципу превентивності.

Разом із тим діяльність органів державного фінансового контролю ускладнюється і внаслідок надто низького рівня належного попереднього та поточного контролю як із боку органів управління, так і розпорядників бюджетних коштів усіх рівнів [4].

Правове регулювання відносин у сфері фінансового контролю спрямоване на впорядкування суспільних відносин, що виникають у процесі владної діяльності зі здійснення державного фінансового контролю. Тобто правове регулювання відносин у сфері державного фінансового контролю є здійснюваним за допомогою системи правових засобів результативним, нормативно-організаційним впливом на суспільні відносини, що складаються в процесі здійснення державного фінансового контролю. Правове регулювання фінансового контролю має на меті впорядкування суспільних відносин, що складаються в процесі здійснення державного фінансового контролю. Норма права, що регулює суспільні відносини у сфері фінансового контролю, – це загальнообов'язкове, формально визначене, встановлене державою правило поведінки учасників процесу щодо здійснення фінансового контролю. У теперішній час у фінансово-правовій науці розроблені певні теоретичні засади правового регулювання суспільних відносин, що виникають у сфері фінансового контролю [5].

У сфері нормативно-правового забезпечення державного фінансового контролю та правозастосовній практиці в Україні існують певні проблеми. Так, по-перше, поняття "єдина система державного фінансового контролю" не регламентоване жодним вітчизняним законом, а відтак діяльність численних контролюючих органів залишається некоординованою належним чином, унаслідок чого відбувається дублювання їх функцій, залишається високим, а часом і надмірним, "контрольне" навантаження на підконтрольні суб'єкти.

По-друге, відсутній базовий закон України про державний фінансовий контроль, який би однозначно унормував сутність державного фінансового контролю, його функціональне призначення, принципи організації, об'єкти і суб'єкти, предмет та види, форми, способи і методи його здійснення.

По-третьє, законодавчо не закріплено статус вищого органу фінансового контролю, не розмежовано сфери діяльності різних контролюючих органів.

По-четверте, норми чинних законів та нормативно-правових актів у сфері державного фінансового контролю часом не узгоджені.

По-п'яте, попри те, що статтю 7 Бюджетного кодексу "Принципи бюджетної системи України" виокремлено *принцип ефективності та результативності*, який передбачає, що при складанні та виконанні бюджетів усі учасники бюджетного процесу мають прагнути досягнення цілей, запланованих на основі національної системи цінностей і завдань інноваційного розвитку економіки, шляхом забезпечення якісного надання послуг, гарантованих державою, Автономною Республікою Крим, місцевим самоврядуванням, при залученні мінімального обсягу бюджетних коштів та досягнення максимального результату при використанні визначеного бюджетом обсягу коштів, а в статті 19 "Стадії та учасники бюджетного процесу" наголошується, що на всіх стадіях бюджетного процесу здійснюються контроль за дотриманням бюджетного законодавства, аудит та оцінка

ефективності управління бюджетними коштами відповідно до законодавства [6], унормоване чітке визначення ефективності, доцільності, раціональності та цільового використання бюджетних коштів і ефективності державного фінансового контролю відсутнє.

По-шосте, хоча стаття 20 Бюджетного кодексу України "Застосування програмно-цільового методу у бюджетному процесі" визначає, що оцінка ефективності бюджетних програм здійснюється на підставі аналізу результативних показників бюджетних програм, а також іншої інформації, що міститься у бюджетних запитах, кошторисах, паспортах бюджетних програм, звітах про виконання кошторисів та звітах про виконання паспортів бюджетних програм, характеристика механізму такої оцінки відсутня. Зазначається лише, що організаційно-методологічні засади оцінки ефективності бюджетних програм визначаються Міністерством фінансів України, а результативні показники бюджетної програми використовуються для оцінки ефективності бюджетної програми і включають кількісні та якісні показники, які визначають результат виконання бюджетної програми, характеризують хід її реалізації, ступінь досягнення поставленої мети та виконання завдань бюджетної програми. Такі показники мають підтверджуватися офіційною державною статистичною, фінансовою та іншою звітністю, даними бухгалтерського, статистичного та внутрішньогосподарського (управлінського) обліку.

По-сьоме, стаття 26 Бюджетного кодексу "Контроль та аудит у бюджетному процесі" стверджує, що контроль за дотриманням бюджетного законодавства спрямований на забезпечення ефективного і результативного управління бюджетними коштами та здійснюється на всіх стадіях бюджетного процесу його учасниками [6]. Однак лише цим законодавці й обмежили регламентацію такого контролю та аудиту.

По-восьме, чинне законодавство практично не регламентує організацію державного фінансового контролю на регіональному й муніципальному рівнях, що спричиняє відсутність єдиної системи організації фінансового контролю на рівні суб'єктів і органів місцевого самоуправління.

По-дев'яте, чинне законодавство не передбачає належного відшкодування втрачених державних коштів і такої ж відповідальності посадових осіб за порушення фінансової дисципліни [7].

Незважаючи на належну регламентацію діяльності НБУ і вітчизняних комерційних банків у сфері протидії і запобігання легалізації доходів, отриманих злочинним шляхом, у банківському секторі національної економіки, її дієвість залишається достатньо низькою, існують лише одиничні випадки засудження винних у таких злочинах, що свідчить про недостатню ефективність застосування даних норм кримінального кодексу і наявність проблем, які стоять перед правозастосуванням.

Загалом відсутність законодавчо унормованої, єдиної, що не допускає різночитань, і зрозумілої термінології спричиняє ототожнення понять "контроль" та "аудит", "державний фінансовий контроль" і "бюджетний контроль" тощо, а відтак, викривлення повноважень контролюючих органів і результатів їх діяльності.

Крім того, схвалена Концепція розвитку державного внутрішнього фінансового контролю закладає "деформований сценарій" розвитку, що може призвести до продовження практики зловживань та фінансових порушень, у першу чергу в бюджетній сфері. Зокрема, у загальних положеннях Концепції до органів державного сектору віднесені органи місцевого самоврядування. Втім відповідно до положень Конституції України місцеве самоврядування є правом

територіальної громади самостійно вирішувати питання місцевого значення в межах законів України. Місцеве самоврядування здійснюється територіальною громадою в порядку, встановленому законом, як безпосередньо, так і через органи місцевого самоврядування: сільські, селищні, міські ради та їх виконавчі органи. Місцеве самоврядування в Україні – це гарантоване державою право та реальна здатність територіальної громади самостійно або під відповідальність органів та посадових осіб місцевого самоврядування вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України. У Конституції України та Законі України "Про місцеве самоврядування" чітко визначені функції та повноваження органів місцевого самоврядування і вони жодним чином не відносяться до державного сектору. Лише окремі делеговані повноваження органів виконавчої влади, надані законом органам місцевого самоврядування, можна розглядати як державні повноваження. Що стосується питань внутрішнього контролю, слід зазначити, що законодавчо визначено достатньо власних повноважень органів місцевого самоврядування щодо забезпечення внутрішнього (муніципального) контролю.

Поряд із цим у Законі України "Про місцеве самоврядування" встановлено, що державний контроль за діяльністю органів і посадових осіб місцевого самоврядування може здійснюватися лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачений Конституцією України та законами України, і не повинен призводити до втручання органів державної влади чи їх посадових осіб у здійснення органами місцевого самоврядування наданих їм власних повноважень.

Крім того, положення Концепції у частині встановлення додаткових повноважень органів державної контролюю-ревізійної служби з проведення централізованого внутрішнього аудиту та централізованого інспектування комунальної власності (власності адміністративно-територіальних одиниць) суперечить відповідним нормам Закону України "Про власність".

Суб'єктами права комунальної власності є адміністративно-територіальні одиниці в особі обласних, районних, міських, селищних, сільських рад народних депутатів. Управління таким майном від імені народу здійснюють відповідні ради народних депутатів. Законодавчо визначено, що органи, уповноважені управляти державним майном, здійснюють контроль за ефективністю використання і збереження довіреного їм майна. Проте відповідно до Концепції центральному органу виконавчої влади (на час схвалення Концепції – ГоловКРУ) та його територіальним підрозділам надається право, по суті, ззовні втручатися у процес управління комунальним майном. Це ставить дії органів місцевого самоврядування щодо комунального майна у залежність від працівників Державної контролюю-ревізійної служби та може призвести до посилення протистояння між органами різних рівнів влади [8].

Система нормативно-правових актів державного фінансового контролю має будуватися з урахуванням таких основних вимог [9]:

нормативно-правові акти державного фінансового контролю не повинні мати суперечностей, у тому числі невідповідність у назвах, термінології тощо, дублювати один одного, те ж відноситись і до правових актів, що регулюють інші сфери державного управління й фінансів. Виконання цього принципу загалом має бути забезпечено чіткою компетенцією та правилами побудови системи правового регулювання державного фінансового контролю;

має бути чітко визначено те, які конкретні питання державного фінансового контролю розглядає той чи інший рівень нормативного регулювання, як він взаємодіє з

іншими рівнями, які види нормативно-правових актів входять у той чи інший рівень;

повинна бути чітко визначені обов'язковість застосування, порядок розробки й узгодження нормативно-правових актів державного фінансового контролю.

Серйозну проблему становить і відсутність правових норм, що визначають відповідальність за невиконання предствалень і приписів контролюючих органів, ненадання інформації з їх запитів, надання неповної чи недостовірної інформації, а також за відмову від допуску на об'єкт, що перевіряється, без належної підстави.

Концепція розвитку державного фінансового контролю має бути документом обов'язкового виконання, що визначається нормами права.

Проте закони та положення самі по собі не можуть вирішити ситуацію з контролем. Так, вони становлять базу державного фінансового контролю, формують адекватний нормативно-правовий механізм, забезпечують саму можливість формування та функціонування системи. До них також необхідно прийняти інструктивні та регламентуючі матеріали, розробити відповідні організаційні заходи щодо їх реалізації. Без належних механізмів реалізації прийнятого закону буде не тільки гальмуватися їх реальне виконання, але є ймовірність того, що все залишиться лише на папері.

Необхідно також розробити нормативно-правовий документ загального користування, який би встановлював єдині принципи здійснення державного фінансового контролю, єдині стандарти, прийнятні для застосування всіма органами, уповноваженими на здійснення фінансового контролю в державі, та порядок їх звітування. Такий документ має бути затверджений рішенням Кабінету Міністрів України та/або Верховної Ради України [10].

Н. Виговська наголошує, що процедура формування правового забезпечення державного фінансового контролю має передбачати створення шестирівневої системи нормативно-правових актів, представлених Концепцією розвитку системи фінансового контролю в Україні, Концепцією розвитку системи державного фінансового контролю, Законом України "Про державний фінансовий контроль", професійними стандартами та Етичним кодексом державного фінансового контролю, роз'ясненнями до стандартів, внутрішніми документами органів державного фінансового контролю [2].

Водночас, на відміну від Росії, де ще 8 серпня 2001 року було прийнято Федеральний закон № 134-ФЗ "Про захист прав юридичних осіб і індивідуальних підприємств при проведенні державного контролю (нагляду)" [11], в Україні такого законодавчого акта немає й досі.

Отже, серед найбільш проблемних питань у сфері правового забезпечення державного фінансового контролю є те, що в наявності не лише розрізненість зовнішнього та внутрішнього державного фінансового контролю, їх відомча закритість, а й штучне протиставлення різних контролюючих органів на фоні відсутності однозначного тлумачення їх повноважень і належної узгодженості й координації дій. Це, у свою чергу, спричиняє: дублювання функцій різних контролюючих органів у сфері державного фінансового контролю, що спричиняє нераціональне використання бюджетних коштів на їх утримання, знижує дієвість контролю за об'єктивністю бюджетної політики, законністю й ефективністю формування бюджетів і використання бюджетних коштів; недостатню співпрацю органів державного відомчого та незалежного фінансового контролю, координацію їх дій; нерозвиненість контролю дохідної частини державного і місцевих бюджетів; перебування одних питань державного фінансового контролю в центрі підвищеної уваги контролюючих органів, а відтак, здійснення за ними постійних перевірок, здійснюваних за різною методологією,

що призводить до суперечливих результатів, за одночасного ігнорування інших об'єктів контрольної діяльності; невиконання вимоги повного охоплення державних коштів і майна фінансовим контролем, що зумовлює перебування значної частини державних коштів поза контролем і неможливість порівняння отриманих результатів, оскільки загального обліку контрольних заходів, здійснюваних різними установами, не існує; перевірку з року в рік тих самих одержувачів коштів державного бюджету, які отримують найбільші обсяги фінансування, оскільки головним критерієм ефективності діяльності органів державного фінансового контролю є сума виявлених фінансових порушень; відсутність чітких механізмів відшкодування коштів, у використанні яких допущені фінансові порушення; відсутність єдиної методологічної бази та технології здійснення державного фінансового контролю; недостатнє використання своїх повноважень територіальними структурними підрозділами державних контролюючих органів; відсутність системного зв'язку між внутрішніми нормативними документами органів державного фінансового контролю, а відтак, і непорівнянність у роботі і в її оцінці; концентрацію уваги контролерів, головним чином, на виявленні фактів порушень, а не причин їх виникнення.

Для повноцінного та якісного правового забезпечення системи державного фінансового контролю необхідно поглиблювати різнопланові теоретичні дослідження з даної проблематики, вивчати позитивний зарубіжний досвід і критично аналізувати існуючу вітчизняну практику, використовувати в практичній діяльності контролюючих органів останні досягнення менеджменту знань, інформаційних технологій і фінансового менеджменту, підвищувати загальну економічну культуру контролерів.

Література: 1. Овсянников Л. Н. Ключевые проблемы формирования системы государственного финансового контроля / Л. Н. Овсянников // Финансовый журнал. – 2010. – № 1. – С. 15. 2. Виговська Н. Г. Розвиток системи фінансового контролю в Україні : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д-ра екон. наук : спец. 08.00.08 – гроші, фінанси і кредит / Н. Г. Виговська. – К., 2010. – 32 с. 3. Шевченко Н. В. Механізм оцінки ефективності державного фінансового контролю в Україні : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук : спец. 08.00.08 – гроші, фінанси і кредит / Н. В. Шевченко. – Суми, 2011. – 21 с. 4. Піхоцький В. Ф. Система державного фінансового контролю як інструмент соціально-економічного розвитку [Електронний ресурс] / В. Ф. Піхоцький. – Режим доступу : http://www.nbu.gov.ua/portal/natural/VNULP/Menagement/2009_647/32.pdf. 5. Карпов Э. С. Понятие и содержание правового регулирования государственного финансового контроля / Э. С. Карпов // Вестник Владимирского юридического института. – 2007. – № 2. – С. 280. 6. Бюджетный кодекс Украины // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2010. – № 50–51. – Ст. 572. 7. Чугунов І. Я. Державний внутрішній фінансовий контроль: стратегія розвитку / І. Я. Чугунов, В. М. Федосов // Фінанси України. – 2009. – № 4. – С. 7. 8. Іванова І. Стан та проблеми державного фінансового контролю на регіональному та місцевому рівні [Електронний ресурс] / І. Іванова. – Режим доступу : <http://www.niss.gov.ua/Monitor/Desember/04.htm>. 9. Шевченко А. А. Актуальные проблемы государственного финансового контроля / А. А. Шевченко, Н. А. Аюбов // Финансовые исследования. – 2008. – № 1. – С. 40. 10. Дмитренко Г. В. Організація і здійснення державного контролю в Україні (фінансово-економічні аспекти) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д-ра наук з держ. управління : спец. 25.00.02 – механізми державного управління / Г. В. Дмитренко. –

К., 2011. – 36 с. 11. Собрание законодательства Российской Федерации. – 2001. – № 33. – Ст. 3436 ; 2002. – № 44. – Ст. 4297 ; 2003. – № 2. – Ст. 169 ; № 40. – Ст. 3820.

References: 1. Ovsyannikov L. N. Klyuchevye problemy formirovaniya sistemy gosudarstvennogo finansovogo kontrolya / L. N. Ovsyannikov // Finansovyy zhurnal. – 2010. – No. 1. – Pp. 15. 2. Vyhovska N. H. Rozvytok systemy finansovoho kontroliu v Ukraini : avtoref. dys. na zdobuttia nauk. stupenia d-ra ekon. nauk : spets. 08.00.08 – hroshi, finansy i kredyt / N. H. Vyhovska. – K., 2010. – 32 p. 3. Shevchenko N. V. Mekhanizm otsinky efektyvnosti derzhavnoho finansovoho kontroliu v Ukraini : avtoref. dys. na zdobuttia nauk. stupenia kand. ekon. nauk : spets. 08.00.08 – hroshi, finansy i kredyt / N. V. Shevchenko. – Sumy, 2011. – 21 p. 4. Pikhotskiy V. F. Systema derzhavnoho finansovoho kontroliu yak instrument sotsialno-ekonomichnoho rozvytku [Electronic resource] / V. F. Pikhotskiy. – Access mode : http://www.nbu.gov.ua/portal/natural/VNULP/Menagement/2009_647/32.pdf. 5. Karpov E. S. Ponyatiye i sodержaniye pravovogo regulirovaniya gosudarstvennogo finansovogo kontrolya / E. S. Karpov // Vestnik Vladimirovskogo yuridicheskogo instituta. – 2007. – No. 2. – P. 280. 6. Biudzhetyi kodeks Ukrainy // Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (VVR). – 2010. – No. 50–51. – St. 572. 7. Chuhunov I. Ya. Derzhavnyi vnutrishnii finansovyi kontrol: stratehiia rozvytku / I. Ya. Chuhunov, V. M. Fedosov // Finansy Ukrainy. – 2009. – No. 4. – P. 7. 8. Ivanova I. Stan ta problemy derzhavnoho finansovoho kontroliu na rehionalnomu ta mistsevomu rivni [Electronic resource] / I. Ivanova. – Access mode : <http://www.niss.gov.ua/Monitor/Desember/04.htm>. 9. Shevchenko A. A. Aktualnye problemy gosudarstvennogo finansovogo kontrolya / A. A. Shevchenko, N. A. Ayubov // Finansove issledovaniya. – 2008. – No. 1. – P. 40. 10. Dmytrenko H. V. Orhanizatsiia i zdiisnennia derzhavnoho kontroliu v Ukraini (finansovo-ekonomichni aspekty) : avtoref. dys. na zdobuttia nauk. stupenia d-ra nauk z derzh. upravlinnia : spets. 25.00.02 – mekhanizmy derzhavnoho upravlinnia / H. V. Dmytrenko. – K., 2011. – 36 p. 11. Sobraniye zakonodatelstva Rossiyskoy Federatsii. – 2001. – No. 33. – St. 3436 ; 2002. – No. 44. – St. 4297 ; 2003. – No. 2. – St. 169 ; No. 40. – St. 3820.

Інформація про автора

Шевчук Олег Анатолійович – канд. екон. наук, доцент кафедри фінансового аналізу і контролю Київського національного торговельно-економічного університету (02156, Україна, м. Київ, вул. Киото, 19, e-mail: ol.Shevchuk@ukr.net).

Інформация об авторе

Шевчук Олег Анатольевич – канд. екон. наук, доцент кафедры финансового анализа и контроля Киевского национального торгово-экономического университета (02156, Украина, г. Киев, ул. Киото, 19, e-mail: ol.Shevchuk@ukr.net).

Information about the author

O. Shevchuk – Doctor of Science in Economics, Associate Professor of Financial Analysis and Control Department of Kyiv National University of Trade and Economics (19 Kioto St., 02156, Kyiv, Ukraine, e-mail: ol.Shevchuk@ukr.net).

Рецензент
канд. екон. наук,
професор Дікань Л. В.

Стаття надійшла до ред.
19.02.2013 р.